

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ιυρισε ακόμα πολλές φορές πριν φτάση στην κορυφή του Γυμνού Βουνού κι' έβιασε το βήμα του καθώς διέσχιζε τὰ Μαύρα Λαγκάδια, όπου ο Ροσάρ κ' οί δυο έργάτες του είχαν βρεθή νεκροί.

Το δειλινό απλωνόταν πειά. Σκέφτηκε πώς θα τον έπιανε ή νύχια πριν φτάση στο Βαλπριβά και μετανοούσε για την επίσκεψί του στο Συρζέρ.

Είχε τάχα ξεφύγει πραγματικά από έναν κίνδυνο; "Η μήπως είχε πέσει θύμα της φαντασίας του κι' αυτός ο άνθρωπος, ο καχύποπτος και δύσπιστος, δεν είχε καμμιά κακή πρόθεσι; Μά πόσο αυτό το σπίτι ήταν πένθιμο και θλιβερό... και πόσο αυτή ή νέα κόρη της φωτογραφίας του σαλονιού ήταν ωραία!...

Πώς αυτό το πορτραίτο κι' αυτή ή φωτογραφία είχαν πέσει στα νύχια εκείνης της αρκούδας;

«Κλάρα Φοντάζ», του είχε πη.

"Αρχισε να τρέχη για να μη τον προλάβη το σκοτάδι. Ο κρότος των βημάτων του στο δρόμο άντηχούσε μέσα στο δάσος.

Ο θεϊός του ο Σαλθαίρ τον περίμενε ανήσυχος στην είσοδο της άγροικίας.

VIII

Ο Άλθέρτος είπε άπλά στο θεϊό του:

— Έπισκέφθηκα τον κ. Λουβέ και τον γείτονά του τον κ. Συρζέρ. Θα σάς πω λεπτομέρειες άργότερα.

Μετά το δείπνο, ο θεϊός κι' ο άνηψιός έμειναν μόνοι στην τραπέζα και μπόρεσαν να κουβεντιάσουν.

— Είδες λοιπόν τον κ. Λουβέ; ρώτησε ο Συρζέρ με την έπιτακτική και κάπως σκληρή φωνή του.

— Ναί, μιλήσαμε για όλα.

— Και τί είπε;

Η νευρικότης με την όποία τον ρωτούσε ο θεϊός του έκανε έντύπωση στον Άλθέρτο.

— Μου είπε λεπτομερώς όσα ήξερε σχετικώς με τον θάνατο του Ροσάρ. Μου μίλησε επίσης και για κάποιον παλιό χειρόγραφο βιβλίο που γράφει για το τέρας του Λωράν.

— Αυτό το βιβλίο το βρήκα εγώ! διέκοψε ο Σαλθαίρ τον άνηψιό του. Το βρήκα μέσα σ' ένα ντουλάπι. Πάω να σου το φέρω... Περιμένε με...

Ξαναγύρισε έπειτ' από μερικές στιγμές κι' έδωσε το βιβλίο στον άνηψιό του. Ο Άλθέρτος το πήρε στα χέρια του και κύτταξε με προσοχή την εικόνα του έξωφύλλου.

— Θα ήθελα να το διαβάσω προσεχτικά, είπε. Μου το αφήνετε άπόψε; Άκούστε τώρα... Έκτός από τον κ. Λουβέ, είδα και τον γείτονά του τον κ. Συρζέρ που ζή μόνος σ' ένα έρημο σπίτι περιστοιχισμένο από μεγάλα δέντρα... Τί περίεργος άνθρωπος. Όταν μ' έμπασε στο σαλόνι του, ένοιωσα την έντύπωση ότι δεν θα ξανάβγαινα από εκεί ζωντανός.

Άστειεύεσαι, υποθέτω.

— Όχι, δεν άστειεύομαι καθόλου. Αν γνωρίζατε τον Συρζέρ, θα με δικαιολογούσατε ίσως. Ο ζωγράφος Λουβέ, μιλώντας μου γι' αυτόν, μου είπε: «Είπε μια άρκούδα!». Εγώ στην άρχή βρήκα υπερβολικά τὰ λόγια του. Μά όταν αντίκρυσά αυτό τον άνθρωπο, κατάλαβα πώς είχε δίκιο. Φαντασθήτε έναν πρωτόγονο άνθρωπο, σαν αυτούς που ζούσαν στην πρωτόγονη έποχή, ψηλού άναστήματος, δασύτριχο, με τετράγωνους ώμους, με πυκνή άχτέ-

νιστη γενειάδα και με δυο μικρά μάτια όρνέου, που παραμονεύει τη λεία του. Αυτός είν' ο Συρζέρ. Μόλις μπήκαμε στο σκοτεινό σαλόνι του, ο συνομιλητής μου στάθηκε όρθιος άπέναντί μου σαν νάθελε να μου φράξη την έξοδο... Δεν ήξερα τί να του πω γιατί τάχα χαμένα... Σε μια στιγμή, βλέποντας ένα πορτραίτο και μια φωτογραφία γυναίκας στον τοίχο, τον ρώτησα ποιά ήταν ή γυναίκα αυτή. Άμέσως ο Συρζέρ άλλαξε έκφρασι για μερικές στιγμές. Θα μπορούσα να πω πώς το πρόσωπό του έγινε πιο ανθρώπινο. Μά αυτό βάστηξε πολύ λίγο... Όταν τον ρώτησα μήπως ή γυναίκα αυτή ήταν φίλη του, με κύτταξε στα μάτια κ' ή έκφρασί του ξανάγινε άγρια, δύσπιστη, ζωώδης...

— Και ποιά ήταν ή γυναίκα αυτή; ρώτησε ο Σαλθαίρ.

— Μου είπε τόνομά της... Κλάρα Φοντάζ.

— Περίεργο! έκανε ο Σαλθαίρ. Αυτό το όνομα δεν μου είνε άγνωστο... Που το ξέρω... Για να θυμηθώ! "Α, αϊών... Την πρώτη μέρα που ήρθαμε εδώ, διέσχισα με τον Ζουλιέν το δάσος του Φώ. Καθώς ξαναγυρίζαμε στο Βαλπριβά, είδαμε ένα άμάξι να τρέχη με ίλιγγιώδη ταχύτητα προς το Γυμνό Βουνό. Αυτό μάς ξάφνιασε. Ξαναγύρισαμε ώστόσο εδώ, μά, περνώντας από το μικρό νεκροταφείο της άγροικίας, είδαμε κάποιον να περιφέρεται εκεί μέσα. Ήταν ο Βάλ. Τον είδα να σκύβη πάνω από έναν τάφο κι' έπειτα να βγαίνει έξω, κρατώντας ένα μπουκέτο χρυσάνθεμα. Τότε μπήκα κι' εγώ με τη σειρά μου στο νεκροταφείο για να δω ποιός ήταν ο τάφος από τον όποιο ο Βάλ είχε πάρει τὰ χρυσάνθεμα. Το όνομα που διάβασα σ' αυτόν ήταν το ίδιο μ' εκείνο που πρόφερες πρό όλίγου: Κλάρα Φοντάζ.

— Είπε δυνατόν;

— Ναί, έτσι είνε. Άύριο μπορείς να βεβαιωθής και μόνος σου... Εγώ σκέφτηκα τότε ότι το άμάξι που είχαμε δη ή Ζουλιέν κι' εγώ θα είχε φέρει αυτόν που άπόθεσε τὰ λουλούδια στον τάφο...

Έπακολούθησε μια σιωπή μεταξύ τους. Ο Άλθέρτος ξανάβλεπε το πορτραίτο της νέας κόρης με τὰ μακρυνά μαλλιά, με το τόσο φωτεινό βλέμμα, που άναπαύεται για πάντα, εκεί στο μικρό νεκροταφείο, κοντά τους!

Έπειτα σηκώθηκε και πήρε το βιβλίο.

— Θα μου το έμπιστευθήτε ως το πρωί, είπε. Δεν είν' έτσι;

— Ναί, μά πρόσεξε το.

Ο Άλθέρτος θέλησε να φύγη, μά ο θεϊός του τον κράτησε.

— Δεν ξέρω τί έχω άπόψε, του είπε. Μου φαίνεται πως θ' άγρυπνήσω...

Ο Άλθέρτος κατάλαβε.

— Θέλετε να σάς κρατήσω συντροφιά; ρώτησε.

— Όχι, πήγαινε να κοιμηθής...

— Άύριο, όπως μου είπε ο Λουβέ, είνε ή επέτειος του θανάτου του Ροσάρ.

— Πώς; έκανε ο Σαλθαίρ άναπηδώντας.

— Ναί, αύριο 3 Δεκεμβρίου.

Τὰ χαρακτηριστικά του κτηματία μαζεύτηκαν.

— Τότε, είπε, θα άγρυπνήσω αύριο.

— Θα άγρυπνήσουμε μαζί. Καληνύχτα, θείε μου.

IX

Την άλλη μέρα, μόλις ο Άλθέρτος είδε το θεϊό του, τον ρώτησε:

— Ξέρετε που βρίσκεται ή Κακή Σπηλιά;

— Ναί, στην κορυφή του Γυμνού Βουνού, καθώς μου είπε, σ' ενός χιλιομέτρου άπόστασι από το δρόμο, μέσα στο δάσος. Γιατί μου κάνεις αυτή την έρώτησι;

— Γιατί το χειρόγραφο βιβλίο λέει, ότι ο Πέρκαν, ο

Δαίμων της Νύχτας, εξαφανίστηκε μετά την τελευταία του εμφάνισιν, μέσα στην Κακή Σπηλιά.

Ο Άλβέρτος, αφήνοντας τον θείο του, πήγε να επισκεφθῆ τὸ μικρὸ νεκροταφείον τοῦ Βαλπριθά, κί' ἀκεί, σ' ἓναν τάφο, διάβασε τὴν ἐπιγραφήν:

«Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ Κλάρα Φοντάνζ...»

Ὁ τάφος αὐτὸς δὲν ἦταν διατηρημένος καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πού τὸν περιστοιχίζαν. Τὸ χορτάρι τὸν εἶχε σκεπάσει.

Ὁ Άλβέρτος σκέφτηκε πόσο παράδοξη ἦταν ἡ μοῖρα τῆς νέας κόρης πού κοιμόταν τὸν αἰώνιον ὕπνον τῆς ἐκεῖ, σ' ἓναν τάφο ἐγκαταλειμμένο καὶ πού τὸ πορτραῖτο τῆς ὡστόσο στόλιζε τὸ σαλόνι τοῦ Συρζέρ. Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν σχέσιν πού ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς παιδούλας αὐτῆς μετὰ τὰ ὀλοκάθαρα χαρακτηριστικὰ καὶ τοῦ γέρου μετὰ τὴν κτηνώδη φυσιογνωμία, μετὰ τὰ μάτια τρελλοῦ; Ποιὸς θὰ τοῦ ἔλεγε αὐτὸ τὸ μυστικόν;

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἔ' ἀργοῦσε νὰ τὸ μάθῃ αὐτό.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ ζωγράφος Λουβὲ κ' ἡ σύζυγός του ἔφτασαν στὴν ἀγροικία. Ἐρχόντουσαν ν' ἀποδώσουν τὴν χθεσινὴν τοῦ ἐπίσκεψιν στὸν Άλβέρτο, ὁ ὁποῖος, βλέποντάς τους, σκέφτηκε: «Τόσο γρήγορα;»

Ἡ Λουίζα Σαλθαίρ τοὺς δέχτηκε μετὰ κάποια δυσπιστία, τὴν ὁποία, ὡστόσο, προσπάθησε νὰ κρύψῃ. Ὁ Σαλθαίρ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα κί' ὁ Λουβὲ λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀπουσία του.

— Θὰ ἦμουν εὐτυχῆς νὰ κάνω τὴν γνωριμία τοῦ κ. Σαλθαίρ, εἶπε. Εἶμαστέ οἱ πιὸ κοντινοὶ γείτονες κ' εἶχα πάντα τὶς πιὸ λαμπρὲς σχέσεις μετὰ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ Βαλπριθά...

Ἐπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Άλβέρτο, τοῦ εἶπε:

— Εἶδα ὅτι χθὲς, φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι μου, κατεβήκατε πρὸς τὸ Μοντουρσί. Μήπως περάσατε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Συρζέρ;

— Ὁχι μόνο πέρασα, ἀλλὰ καὶ χτύπησα τὴν πόρτα του.

— Καὶ σὰς ἀνοίξαν; ρώτησε ἡ γυναῖκα τοῦ ζωγράφου.

— Ναι, ὁ ἴδιος ὁ Συρζέρ ἦρθε καὶ μ' ἀνοίξε.

— Καὶ σὰς ἔμπασε μέσα;

— Ναι. Μ' ἔμπασε σ' ἓνα σαλόνι ἐπιπλωμένο πολὺ πρωτότυπα... Ἐκεῖ εἶδα μιὰ φωτογραφία καὶ τὸ πορτραῖτο μιᾶς νέας κυρίας, κάποιας Κλάρας Φοντάνζ...

— Ἄ, ἔκανε ὁ ζωγράφος. Εἶνε μιὰ ἱστορία, γιὰ τὴν ὁποία μοῦ φαίνεται δὲν σὰς μίλησα. Αὐτὴ ἡ νέα πέθανε πρὸ τριῶν χρόνων καὶ θάφτηκε στὸ μικρὸ νεκροταφείον τοῦ Βαλπριθά. Ὁ τρελλόγερος λοιπὸν αὐτὸς εἶχε ἐρωτευθῆ τὴν παιδούλα καὶ ὅπως μάλιστα μετὰ βεβαίωσαν, εἶχε κατορθώσει νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴν τῆς. Ἦταν μιὰ κόρη ἔρημη στὸν κόσμον καὶ τὸ ὄρφανοτροφεῖον ὅπου μεγάλωσε, τὴν εἶχε βάλει νὰ ἐργάζεται στὴν ἀγροικία ἐδῶ. Μὰ ἀρρώστησε βαρεια καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ... Ὁ Συρζέρ λυπήθηκε πολὺ καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἀγριὸς καὶ πιὸ ἀκοινωνητὸς... Ἦταν πολὺ ὡμορφὴ αὐτὴ ἡ νέα.

— Ναι, εἶπε ὁ Άλβέρτος. Ἐτοὶ φαίνεται κί' ἀπὸ τὴν φωτογραφία τῆς.

— Ὡστε ὁ Συρζέρ σὰς δέχτηκε; ρώτησε ὁ ζωγράφος. Τί ἐντύπωσιν σὰς ἔκανε.

— Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσιν τρελλοῦ...

Κί' ἔπειτα, ἀλλάζοντας κουβέντα, πρόσθεσε:

— Ὁ θεῖός μου θὰ λυπηθῆ πού δὲν εἶνε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς γνωρίσῃ.

— Κρίμα! εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ ζωγράφου. Ξέρετε, εἶχα πῆ στὸν Δανιὴλ νὰ μὴν ἔρθομε σήμερα. Δὲν τὸ ἤθελα αὐτὸ γιὰ πολλοὺς λόγους.

— Γιὰ πολλοὺς λόγους; ἔκανε ὁ Άλβέρτος περιέργως.

— Ναι δὲν εἶμαι δυσειδαίμων, μὰ δὲν ἤθελα ὁ σύζυγός μου νὰ ξανάρθῃ στὸ Βαλπριθά στίς 3 Δεκεμβρίου, ὅπως τὸν περασμένο χρόνο...

Ὁ Άλβέρτος κατάλαβε τί ἐννοοῦσε, μὰ ἡ Λουίζα Σαλθαίρ ρώτησε:

— Γιατί στίς 3 Δεκεμβρίου, κυρία;

Ὁ Λουβὲ εἶπε τότε μετὰ κάποια στενοχώρια:

— Ὡ! Εἶνε μιὰ γελοία ἰδέα τῆς γυναῖκας μου!... Παρ' ὅσα κί' ἂν λήθῃ, εἶνε δυσειδαίμων... Ξέρετε, τὸν περασμένο χρόνο, σὰν καὶ σήμερα, ἦρθα ἐδῶ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ προκατόχος σας, ὁ Ἄντωνης Ροσάρ, βρέθηκε νεκρός!...

Ἡ Λουίζα Σαλθαίρ ἀναπήδησε. Τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμαν κ' εἶχε χλωμιάσει.

Σὲ λίγο οἱ Λουβὲ ἔφυγαν. Τότε ἡ Λουίζα Σαλθαίρ εἶπε στὸν ἀνηψιὸν τῆς:

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μοῦ εἶνε ἀντιπαθητικοί... Ὡστε κλείνει σήμερα ἓνας χρόνος ἀπὸ τότε πού σκοτώθηκε ὁ Ροσάρ...

Ὁ Άλβέρτος δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Σαλθαίρ ξαναγύρισε μετὰ τὸ δειλινὸ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα πελώριο μανδρόσκυλο.

Ἡ βραδυὰ ἦταν πολὺ θλιβερή. Ὁ Ζουλιέν, λυπημένος καὶ πεισιμωμένος γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Λουκιανῆς Μαρσενά, δὲν πῆγε νὰ φάῃ κί' ἔμεινε στὴν κάμαρὴν του.

Ὅταν, κατὰ τὶς ὀχτῶ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὁ Σαλθαίρ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά. Ἡ γυναῖκα

του κ' ἡ κόρη του ἀρχισαν νὰ ράβουν στὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ ὁ Άλβέρτος πῆγε νὰ δῆ τὸν ἐξαδέλφόν του.

Τὸν βρῆκε ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι του, μετὰ τὰ ροῦχα.

Ἡ θλίψιν του καὶ τὸ πείσμα γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀγαπημένης του ἀπὸ τὸν πατέρα του ἦσαν πολὺ ζωηρὰ ἀκόμη κί' ἔτσι τὰ λόγια τοῦ Άλβέρτου δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ κάνουν κανένα καλόν. Ὅταν ὁ τελευταῖος ξαναγύρισε στὴ σάλλα, ὁ θεῖος Σαλθαίρ ἦταν μόνος. Ἀκούγοντας τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, γύρισε τὸ κεφάλι του ἀπότομα.

— Κάθησε, εἶπε.

Καὶ ὅταν ὁ Άλβέρτος πλησίασε κί' αὐτὸς στὴ φωτιά, πρόσθεσε:

— Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψιν τῶν Λουβὲ δὲν ἄρесе καθόλου στὴ λεία σου...

Ὁ νέος ἀκούγοντάς τον, σχημάτισε τὴν ἐντύπωσιν πὼς ὁ θεῖός του ἔψαχνε νὰ βρῆ τὰ λόγια του... Σὲ λίγο τοῦ εἶπε πάλι:

— Κάνε μου τὴ χάριν καὶ βαλε τὴ λάμπα ἐπάνω στὸ τζάκι.

Ὁ Άλβέρτος ἔκανε ὅ,τι τοῦ ζήτησε.

Χαμήλωσε λίγο τὸ φυτῆλι. Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ βλέπουμε. Ἡ φωτιά μᾶς φωτίζει ἄρκετά.

Ἐπειτα, ὅταν ὁ νέος ξανακάθησε, ὁ Σαλθαίρ ξαναεἶπε:

— Ἐγὼ δὲν θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε, μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ξαγρυπνήσῃς. Ὡστόσο, θὰ προτιμοῦσα νὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὸ στρώμα σου καὶ νὰ πλαγιαίσῃς ἐδῶ... Τὰ παντζούρια τῆς κάμαρῆς σου δὲν κλείνουν καλά.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ, θεῖε μου... Θὰ ξαγρυπνήσω μαζὺ σας...

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ κί' ἔπειτα ὁ Σαλθαίρ ξαναεἶπε μετὰ τὴν σκληρὴν φωνὴν του:

— Ἀπόλυσσα τὸ σκύλο... Θὰ μᾶς ὑπερασπιστῆ καλά... Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔχω κί' αὐτό.

Κί' ἔδειξε τὸ δίκανόν του πού κρεμόταν στὸν τοῖχον καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κάνη ἔλαμπε, καθὼς ἡ φλόγες πηδοῦσαν στὴ φωτιά.

Ὅλα γύρω τους ἦσαν σιωπηλά. Ἐξω, ἡ νύχτα ἦταν ξάστερη.

— Θὰ χιονίσῃ, εἶπε ὁ κτηματίας μετὰ σιγανὴ φωνὴν γιὰ νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν πού τὸν βάραινε.

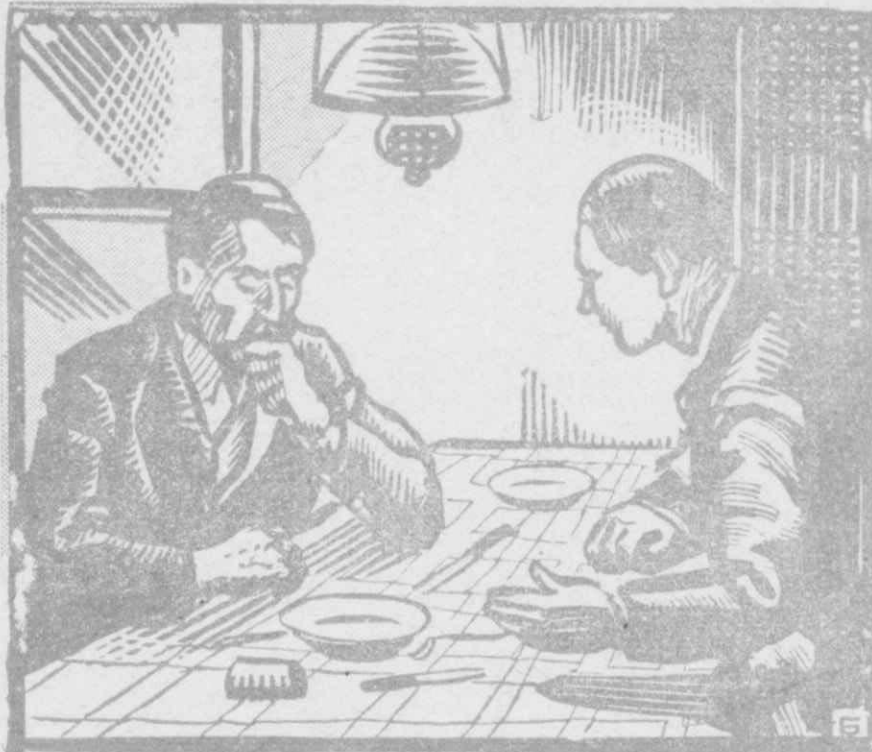
Ἐπειτα ρώτησε μετὰ φωνὴν πού ἔτρεμε ἐλαφρά:

— Ὁ Ζουλιέν πλάγιασε;

— Ὁχι. Ὅταν πῆγα νὰ τὸν δῶ, τὸν βρῆκα ξαπλωμένο μετὰ τὰ ροῦχα στὸ κρεβάτι του.

— Ἐβαλε τὸ σύρτην στὴν πόρταν πού χωρίζει τὴν κάμαρὴν του ἀπὸ τὴν δικήν σου;

(Ἀκολουθεῖ)

— Εἶδες λοιπὸν τὸν κ. Λουβὲ, ρώτησε ὁ Συρζέρ μετὰ τὴν ἐπιτακτικὴν καὶ κάπως σκληρὴν φωνὴν του.